

Τὸν Τζαμούρα τὸν ὕμνο θά ψάλλω,
εἶναι, φίλοι, σκοπὸς θλιβερός...
μὰς ἐγέννησε πόνο μεγάλο
σὺν ἐκάθῃ ἴσῃ γῆν τοῦ πυρός.

Ὁ Τζαμούρας ὁ Τζῶν ἦτο φίλος
καὶ γνωστός τοῦ ποτὲ Νευτικῆς,
μεταλλείων τὸν ἐρλεγε ζῆλος,
πλὴν ἐκάθῃ αὐτὸς τοῦ κκοῦ.

Ἐξυλεύετο δάση ποικίλα
καὶ ζυλωθεῖς μονὼν ἐξοχὰς,
καὶ δὲν εἶδεν λόγον ἴσῃ ζύλα,
ποῦ τὰ λένε τοῦ κράτους ἀρχὰς.

Ἄν ἔμπορουσε, σὶρ Τζῶν, ἀπὸ ἕμένα
κί ὅι ὕμνοι να πάρουν ζῆλο,
τόσα θάκανα μόνο γιὰ σῆνα,
ὅπου θάχες τὴν πρώτη πνοή.

Τὸ κορμί σου, Τζαμούρα, ἔρκοιουσε
μεταλλείων μεγάλων φωτιά,
τοῦ κκοῦ κί ὁ Λοκρός σ' ἀδικουσε
καὶ μὰς ἦρε γιὰ σῆνα ταῦτά.

Ἐμκυρίσθης ἐντός τῆς καμίνου,
Τζῶν Τζαμούρα, κί αὐτὸ τὸ κορμί,
ὅπου τοῦπρεπε κλάδος κοτίνου,
τὸ κυριζοῦν πηλοῦ ποταμοῦ.

Ἄν ἔμπορουσε τὰ λόγια ν' ἀκούσης
τῶν ἀστῶν τῆς κλεινῆς πρωτευούσης,
τόση θάπερνε πίκρα καὶ φουρακί,
ποῦ σὺν σῆτος κί ἄπλοῦς χαρκατῆρ
θὰ ἔφερωρίζε, Τζῶν, ἀλά Τούρακα
σὲ πολλοὺς καὶ σ' ἐμένα: σικτίρ.

Σώπα σώπα, Λοκρὲ σκανδαλίση,
καὶ ποτὲ μὴν ξεχνῆς, εὐθαρσῆ,
μεταλλεῖα πῶς θέλει να πῆρ
ὁ καθέναι, ἀκόμη καὶ σύ.

Θὰ ζυπνήση μὲ τάλλα τάπερνα
νὰ κρηθῆ ἴσῃ Πατρίδα ἔμπροσθῇ,
κί εἰς ἐκείνην κινώντας τὰ χέρια
θὰ φωνάζη μὲ λόγια σωστά.

Κύττα μέσα ἴσῃ σπλάγνα, Μητέρη,
τὰ φαρμάκωσαν μαῖροι Λοκροί,
μεταλλεῖα θὰ ἔρῃς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τὰ θέλουν μεγάλοι μικροί.

Κύτταξέ τα, Πατρίδα, καὶ σὶρ
σ' ἔναι κί ἄλλον νὰ πῆς Περικλέτο:
ποῖος Ρωμῆος μεταλλεῖα δὲν ἦρε;
τούτος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω.

Φ.—Κί ἐγὼ ποῦ λὲς ἀνάμεσα τοῦ κόσμου τοῦ νεροῦ
ἐγνώρικα τὸ πρόσωπον Θανάση τοῦ Λοκροῦ.

Κύρ Εὐταξία, φῶναξκ, τὸ κάλλος σου πῶς ἔδω;
πῶς ἔγινες, Θανάση μου, σοφὸ παιπαδοπαίδι;
Ἐγγῆκαν ἔλα χαρκατὰ κί ἀστεῖα κί ἐπιπόλαια,
σῆλω μὲ νέας ἀστραπῆς
εἰς τοῦ Σαχμούρα νὰ πῆς
νέα νὰ ἔρῃς συμβόλαια.

Συμφορά!.. τὸν θυμοκομ... πετοῦσε
ἴσῃ Σαχμούρα, κί ἴλος φωτιά,
ὅταν κάποιος «ποῦ πῆς;» τὸν ῥωτοῦσε,
τρέχω, τοῦλεγε, νάβρω χαρκατὰ.

Τὰ συμβόλαια ἀκάηκαν ἔλα
κί ἄλλο πλεόν δὲν θέλεις εὐρή...
ἀχ! ἐψῆθη κί ὁ Τζῶν σὺν μπρίζολα
μὲ πολλοὺς, ποῦ τοῦ πρέπου σταυροῦ.

Πτώματτα πολλὰ ἔρωμοῦσαν, καὶ δὲν εἶχε καὶ κολόνια
νὰ μυρίσω τοῦ Συρράκου,
καὶ μ' ἐκτῆπνε σ'τὴ μύτη μία τοῖαν ἀπὸ γαλόνια
Κολονέλου τοῦ ταμπάκου.
Κί εἶδα ἔμπρὸς ἴσῃ Κεντρικὸ
θέαμα σπαρκατικῆ.

Ἄντιπρόσωποι τοῦ κράτους καὶ πατέρες—ὀμίνα!—
ὀλοκαύτωμα ἔγινῆκαν ἀπὸ λάβαν αὐθιραι
καθ' ἦν ὄραν, Περικλέτο, μὲ τὰ χέρια σηκαμένα
ἐξήτουσαν τῆς χιλιας ἀπὸ τὸν Καλογερῆ.

Ὁὐ μὴν ἀπνηρακώθησαν καὶ δάση μας παρθένα,
ποῦ πρὶν μὲ λάβαν νὰ καοῦν τάχαν πυρπολημένα.
Μὰ κί ἡ Κινέτα ἀκάηκε μ' ἐκείνους τοὺς κρατῆρας,
κί ὁ θησαυρὸς κί ἡ Σταύρακα μὲ τοὺς θησαυροθῆρας.
Κί εἶδα παντοῦ θεάματα πυρός καὶ φρίκης τόση,
καὶ τέλος πάντων ζῦπνησα νὰ μὲ ζυλοφορτώσης.

Π.—Ὅσοι λοιπὸν γιὰ τῦνερο, καὶ τώρα, βρὲ φωρίτη,
τρέχκ νὰ ἔρῃς ἐξήγησι μὲς ἴσῃ Ὀνειροκρίτη.

Καὶ κομποδαῖς ποικιλίας, ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Κρεμεζῆς ὁ Δημητράκης, ἕνας φίλος ἀγαστός,
δικηγόρος τῆς Ἀμορίσης καὶ φρονήματος μεστός,
δίχως νάναι δημεγέρτης, δίχως νάναι Ρωμπαγῆς,
κάπην βουλευτοῦ θὰ βάλη ἴσῃ μελλούσας ἐκλογὰς,
κί ὁ λαὸς τῆς Παρνασσίδος, ποῦ τιμᾶ τὸν Κρεμεζῆ,
θὰ τὸν βγάλη δίχως ἄλλο νικηφόρο καὶ γαζῆ.

Τὶ λαμπρὸν Φωτογραφεῖον κί ἀκουστὸν εἰς τάκουστά
τὸ τοῦ Δημητρίου Κάβρα, κί ὁ «Ρωμῆος» τὸ συνιστᾷ.
Θὰ γενῆ καθάραι πρῶτης ὀμοιοῦς εἰς τοῦ Κάβρα τρέξη...
μέγας δρόμος τοῦ Σταδίου κί ἀριμὸς πεννιναξέτη.

ἴσῃ Κηρσιὰς πανηγυρὶς ἀνθῶν κί ὀπωρῶν,
τῶν ἀνθοκόμων ἐκθεσις κί ἴλων τῶν κηπουρῶν.
Πανηγυρὶς τριήμερος, πασῶν ὀρωποτέρη,
ὅπου Καμπᾶς, Εὐνόπουλος, καὶ Ραγκαβῆς θὰ δράση,
κί ὁ Φακουλῆς φαμελικῶς θὰ βρῖσκετ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ δὲν θ' ἀρήση φράουλα καὶ τραγανὸν κεράσι.